

pagterne have forstaaet at bestraabe sig for at holde sig stadesløse paa anden Maade, idet de have sat Prisen op. Prisen var først 3 Kr. 50 Ø. pr. Hundrede og blev senere, da Fiskehandelssekskabet havde Forpagtningen, 5 Kr.; men de nuværende Forpagtere satte den strax op til 10 Kr. og have nu forhøiet den til mellem 16 og 17 Kr. Fiske de mindre, saa betale de ogsaa mindre Afgift og tage derhos høiere Betaling for deres Vare. En Konkurrence med dem kan der kun i ringe Grad være Tale om; thi dels er Østersfiskeriet et Regale her i Landet, og dels medfører Indførselstolden paa fremmede Østers og andre Omstændigheder, at de fleste Handlende, der skulle forsyne sig med Østers, ere nødt til at henvende sig til Forpagterne. Derimod træffer Nedgangen af Østersbestanden haardere andeksteds. Den rammer ikke blot Statskassen, som faar en mindre Indtægt, men ogsaa de stedlige Fiskere omkring Limfjorden, der selvølgelig for det Meste ere temmelig ubemidlede. Østersfiskeriet drives nemlig hovedsagelig paa den Maade, at man antager stedlige Fiskere til at optage Østers og giver dem Betaling for det Antal, de optage. Værdige Medlemmer ville maasse have været opmærksomme paa, at der nylig har været en Strid mellem Forpagterne og Fiskerne om Prisen for dette Arbejde. Men dernæst rammes Fiskerne haardt ved det Fredningssystem, man anvender. Man freder aarlig temmelig store Strækninger. Bestemelsen derom udgaar fra Ministeriet efter Samraad med Ministeriets tekniske Konsulent i disse Sager hvert Aars Efter sommer, henimod den Tid, da Fiskeriet begynder, og de Fiskere, som bo ved de Distrikter, der fredes, ere saa godt som udelukkede fra den Fortjeneste, som dette Fiskeri ellers kunde give dem. Den Maade, hvorpaa man har forsogt i Limfjorden at modarbejde Nedgangen af Østersbestanden og mulig endog at fremme en Tilvæxt af den, er et meget udstrakt Fredningssystem. Man har dannet sig en Regel for, at naar der under normale Forhold ikke kan optages et vist Antal, 1000 daglig, af en med 4 Skrabere udrustet Baad, lægger man Banken hen til Fredning, og det er temmelig store Distrikter, man paa den Maade er kommen til at frede. Det er klart, at dette Fredningssystem ikke svarer til Hensigten. Det viser sig, at det ikke har været muligt derved at bevare Østersbestanden, endstige at fremme den, og jeg tror ikke, at man kan finde dette saa underligt, naar man ser hen til Systemets Beskaffenhed. Man freder nemlig paa den Maade, at man lader de paagjældende Banker henligge aldeles urørte, nogle enkelte

Tangrensningforsøg fraregneede; men naar man freder paa den Maade, saa er det klart, at man freder ikke alene Østerslivet, men ogsaa dets Fjender. Man overlader disse to Parter, saa godt de kunne, selv at udkæmpe Kampen for Tilværelsen, og at det er Østersens Fjender, der have faaet mere og mere Overmagten, kan man jo se af Nedgangen af Østersbestanden. En rationel Østersfredning maa naturligvis gaa ud paa ikke alene at frede Østerslivet, men samtidig at bekæmpe detses Fjender, og det er ogsaa det, som man andeksteds, i andre Lande, bestraaber sig for. Hvorledes det kunde tænkes udført i Limfjorden, og hvorledes man andeksteds bærer sig ad, skal jeg ikke komme nærmere ind paa i dette Dieblit, det vilde vistnok henhøre under Forhandlinger, som mere specielt dreier sig om denne Gjenstand, men jeg har kun villet gjøre opmærksom paa, henlede det høie Things Opmærksomhed paa, at saaledes som Tingen gaar i Limfjorden, vil der være ikke ringe Udsigt til, at man om saa Nar vil komme til der at gjøre det Samme, som man allerede har gjort overfor Ribebankerne, nemlig aldeles at nedlægge dette Fiskeri. Man finder fremdeles paa det foreliggende Finantslovsforslag § 19 III. B. 3. den sædvanlige Post: „Til Tilsyn med Fiskerierne udenfor Limfjorden 10,500 Kr.“ Jeg har tidligere haft Leilighed til at omtale denne Post og skal derfor kun med nogle faa Ord komme tilbage dertil. Det vil være i det høie Things Grindring, at denne Post kom ind for første Gang paa Finantsloven for 1880—81 ved sammes 3die Behandling, gennem et Vædringsforslag, der var stillet efter Regjeringens Initiativ. Regjeringen anførte i den paagjældende Skrivelse til Finantsudvalget, at det havde viist sig, at vort Østerritorium var hjemsogt i en ikke ringe Grad af fremmede Fiskere, og at den maatte sørge for at overholde, at Østerritoriet blev bevaret alene til Benyttelsen for danske Underaatter. Det har viist sig, tilføies der, at diplomatiske Forhandlinger ikke have været tilstrækkelige til at hidføre noget Saadant, og man stiller derfor Begjæring om en Bevilling for dermed at bidrage til at kunne udruste en Kanonbaad, der kunde beseile Farvandene og, saavidt muligt, holde de fremmede Fiskere borte. Det hedder endvidere i Skrivelsen, at i Lille Belt var det tybste Fiskere navnlig, som kom over paa dansk Østerritorium, og der gives en temmelig livlig Skildring af, hvorledes svenske Fiskere paa mange Steder komme over paa dansk Østerritorium, foruden i Sundet, hvor man maatte indrømme Fællesskab, saasom i Farvandene omkring